

DE ZOON VAN FARAO'S DOCHTER

Hij doolde door paleizen, een ontruste schim,
Door tempels, vol gedrochtelijke goden
Zwijgend in vale nacht, vol spookig lichtgeglim —
Zijn hart was bij zijn volk in bitt're nooden.

Zwaar woog de looden rust, die alle ding omgaf,
Stugdreigend rezen reuzig verre pyramiden —
Machtige heerschers lagen roerloos in hun graf,
Anderen stonden op en hadden te gebieden.

Hij was hun vriend, die al hun wijsheid kende —
Hij wist hun wreedheid, hun verblinde trots,
Hij was een prins — zijn volk een slavenbende,
Een felgestriemde troep het bondsvolk Gods.

Bij stille raadselsfinxen toefde hij en zocht er
Ontraads'ling — met de dag rees stralend zijn besluit:
Zoon van zijn slavenvolk, geen zoon der koningsdochter
Jehova's loon was meerder dan Egypte's buit.

P. JONGELING